

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1417/2020
15.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Јасмине Васовић, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Горана Стефановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 796/2019 од 10.07.2020. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 278/20 од 28.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.12.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 796/2019 од 10.07.2020. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 278/20 од 28.09.2020. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 796/2019 од 10.07.2019. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци. Окривљени је обавезан да плати суду на име судског паушала износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 278/20 од 28.09.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Горан Стефановић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1), 2) и 3), члана 441. став 1. и став 4, члана 451. став 1, 2. и 3, члана 16. став 1, 2, 4. и 5. ЗКП, члана 54. КЗ са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе и дужности плаћања трошкова кривичног поступка те окривљеном досудити трошкове првостепеног и другостепеног поступка,

као и трошкове поступка по ванредном правном леку за ангажовање браниоца у складу са Адвокатском тарифом, као и да се у смислу члана 488. став 3. ЗКП, окривљеном одложи односно прекине извршење правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа, на основу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и, након оцене навода у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да се оштећена, с обзиром на то да не живи у заједничком домаћинству са окривљеним, не може сматрати чланом породице окривљеног у смислу члана 112. тачка 28) КЗ, што је битно обележје овог кривичног дела који услов је том одредбом кумулативно прописан, поред постојања сродничког односа између наведених лица, да би се сматрали члановима породице.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3, четврти став образложења своје пресуде Кж1 278/20 од 28.09.2020. године дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвати и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Према наводима захтева браниоца окривљеног, суд је одбио да изведе доказе које је предлагала одбрана и то да изврши увид у списе предмета Центра за социјални рад у Лесковцу, поводом пријава које је окривљени подносио против оштећене и да саслуша полицајце који су обавили увиђај приликом подношења пријава о наводном насиљу у породици, из којих доказа би се разјасниле све околности конкретног случаја, наводећи и то да правноснажном пресудом није на несумњив начин утврђено да је душевно стање и спокојство оштећене било угрожено понашањем окривљеног. Према ставу браниоца, о свом душевном стању није се могла изјашњавати само оштећена будући да се ради о околности о којој се може изјашњавати само стручно лице – неуропсихијатар, с обзиром на то да је за постојање кривичног дела насиље у породици неопходно да радња извршења буде таква да је објективно подобна да доведе до угрожавања спокојства члана породице, што изведеним доказима није утврђено у овом поступку. Бранилац у захтеву истиче и то да се, полазећи од чињеница да окривљени и оштећена живе у посебним објектима, да исти нису у dobrim односима, да је окривљени више пута осуђиван за насиље у породици и да се приликом издржавања казне окривљеног оштећена сама о себи старала и да обоје имају приходе те да у поступку није доказано постојање континуираног угрожавања спокојства, телесног интегритета или душевног стања оштећене, може закључити да правноснажном пресудом није доказано и утврђено да је окривљени извршио предметно кривично дело.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости, по оцени овога суда, бранилац окривљеног цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне

закључке везано за постојање објективних и субјективних законских обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ у радњама окривљеног, који чињенични закључци су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, чиме бранилац суштински оспорава оцену изведених доказа и таквом оценом чињенично стање утврђено у побијаним пресудама, и тиме указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац указује и да су побијаном пресудом повређене одредбе члана 16, члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) члана 419, члана 440. став 1. и 2. члана 441. став 1. члана 423. став 1. тачка 1) и 2) и члана 451. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, као ни због повреда закона из члана 16, члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) члана 419. члана 440. ст.1. и 2. члана 441. став 1. члана 423. став 1. тачка 1) и тачка 2) и члана 451. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац као разлоге подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 438. став 1. тачка 8), члана 439. тачка 2) и тачка 3) и члана 441. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 484. ЗКП, која прописује обавезан садржај захтева, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

У вези са тим, одредба члана 484. ЗКП, обавезује подносиоца захтева да, када је у питању садржај захтева, поред формалног означавања законских одредби као разлога за подношење овог ванредног правног лека, у захтеву и образложи истакнуте повреде закона.

У предметном захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног, иако се формално позива на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 438. став 1. тачка 8), члана 439. тачка 2) и тачка 3) и члана 441. став 4. ЗКП, ове повреде није конкретизовао односно није дао разлоге у чему се исте састоје.

Имајући у виду да је Врховни касациони суд приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима (члан 485. став 1. у вези става 4. ЗКП), делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву у смислу члана 489. став 1. ЗКП и да нема законско овлашћење да по службеној дужности оцењује у чему се састоје повреде закона на које се бранилац у захтеву само формално позива, то је, код напред наведеног Врховни касациони суд нашао да захтев браниоца окривљеног АА у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић